

ר ש י מ ו ת ק צ ר ו ת

זמנם של העתודאים אינו מבוזבז!

עף, כדורסל וכר) לפנות-ערב — מסייעים אף הם למשימת החיסון הגופני.

*

אין מקצים זמן מיוחד לתירגול סדר. ריענון הידיעות בנדון זה מבוצע אגב אורחא. תוך חזרה למחנה, עם „הסתדרות-בשורה וכר“.

*

15 יום נמצאים העתודאים במחנה-אימונים — ומהם (בלי שבחות) 13 ימי-אימון-מרוכזים. ב-1 הימים הראשונים — הם מקיפים את כל שלבי-האימון עד התרגול הפלוגתי.

2 הימים האחרונים מסתכמים באימון ותרגילי פלוגתיים בשיתוף כל-יחידה ושילוח מסייעים הקצינים והמש"קים — מקבלים אימון וריענון מכין במשך 48 ש' לפני בוא אנשים.

היום הראשון מוקדש כאמור למיטות.

ששת הימים הבאים מוקדשים לאימון בכלי-הנשק השונים (כולל להביוור), לאימון הפרט והחוליה. כתום השבוע הראשון — מופרדים אנשי הנשק המסייע (אנשי המרגמות, המק"בים, התותחים הג.ט.) לקבלת האימון המיוחד להם — במשך 4 ימים.

במרוצת אותם 4 ימים מקבלים הרגלים את אימון הכיתה והמחלקה.

היומיים האחרונים מוקדשים כאמור, לאימון הפלוגתי והתרגול בשיתוף סוגי-הנשק המסייעים.

*

שקידה מיוחדת הוקדשה לטיפוחה של רוח-הגייסות. תכניות בידור, עתון-יומי מיוחד שהופיע היחס של הפיקוד אל העתודאים וסדרי-המנהלה — כל אלה הם בלי-ספק בבחינת גורמים שהיה בהם כדי לתרום את תרומתם ולהשפיע על טיב האימונים של העתודאים ונכונותם ללמוד ולשאת בהכרה בכל מאמץ.

אם יש משהו שמציין את ארגון ותכנית האימונים לאנשי-המילואים בבריטניה, הרי זה — הניצול המכסימלי של הזמן.

מאלף ביותר אורח-האימונים של אנשי עתודה (Z Reserve), אלה שלפני שנתיים, או למעלה מזה, גמרו את שרותם בצבא העומד במסגרת חוק-שירות הבטחון — ונקראו זו הפעם הראשונה למילואים. וקודם-כל: —

שעה אחת לאחר מועד ההתייצבות נמצאו העתודאים במסגרת.

במשך 3 השעה — גמרו את כל הסידורים המינהלתיים-האפסנאיים. ברור, שדבר זה מעיד על כושר ארגוני וסידורי-מנהלה למופת! — אשר, אמנם, בהם הערובה לניצול היעיל של תקופת-האימונים. יתר-על-כן: העתודאי הנפרד לתקופת-האימונים ממשפחתו ומחוג-עניניו האזרחיים לתקופת-האימונים, הרגשותו משתנה לטובה — נוכח הסדרים הטובים, קבלתו האדיבה במחנה ו„רוח-ההומור“ השורה סביבו. הוא נוכח לדעת, שזמנו אינו מבוזבז.

ואכן, המסגרת והזמן באמת ה„ספתח“ המוצלח ביותר. — הוא נכנס ישר לענין, המסמל לחייל יותר מכל-דבר את הממשות שבאימונו — והוא חש מחדש את טעם-הנשק ובלבד... שגם המסגרת מאורגן בראות.

*

החשיבות הרבה הנודעת לחיסון החייל, לקישור גופו, לכושר-ההליכה שלו — מוצאת אף היא את ביטוייה המוצלחים באורח-האימונים.

מסע של 10 ק"מ מידי לילה למן היום השלישי של האימונים — הוא חלקם של העתודאים בתקופת אימוניהם. 5 ק"מ ממחנה מגוריהם לשטח האימונים — ו-5 ק"מ בחזרה למחנה. ומידי יום ביומו מושלם והולך כובד-המשא והחגור שחייב בהם החייל. התעמלות-בוקר, משחקי-אספורט חופשיים (כדור-

בית-ספר של חיל-רגלים מברר בעיות

סירבול של אנשי-מנהלה ולהרבות את כוח-האדם הלוחם).

— ליבון כמה צדדים מיוחדים בטקטיקת-הצלפים ואימונם.

— חיפוש הדרכים האפשריות להגברת עצמת-האש של יחידות-הרגלים.

— בירור כיצד להבטיח אימון-מתואם תכליתי, בשלבים המתקדמים, ליחידות רגלים ושריון.

כדי להדגים את העובדה, שאין לראות בבית-ספר של אחד החילות רק מוסד להכשרת אנשים, אלא גם מקום ללימוד בעיות — הרי ציונו של כמה מהסוגיות שנמסרו בזמן האחרון לבירור ע"י ביה"ס של חיל הרגלים באחד הצבאות הגדולים בעולם: —

— מחקר בעניני בשול והזנה ברגימנטים-הרגליים, על-מנת להגביר את יעילותם ולחסוך בעובדים בלתי הכרחיים (דבר שיש בו, כדי להמעיט

דיביזיות קלות

יותר. הנימוק הוא: „משעה שויתרת על מרכיבים (קומפוננטים) מסויימים עליך לספק אחרים תחתם, שיצליחו לתנועה על פני שטח „בלתי עביר“. ומשנ' טשת מכוניות — נזקק הנך לפרידות“. ומכאן — המסקנה: בלי אימון מתמיד בתובלת בהמות — אין לחולל, מיניה וביה, יחידות שתהיינה מסוגלות למעשה לתנועה וקרוב בשטחים קשי-מעבר, ואפילו הללו אינם נרחבים ביותר. לארמיה החמישית בחזית איטליה (בשנת 1944-5) היו למעלה מ-15 פלוגות פרידות לתובלת מטען. כן השתמשה הארמיה השביעית, בדרום צרפת, בפלוגות פרידות; ואילו בבורמה לא היו הפעולות אפשריות כלל בלעדיהן. אולם — טוען קצין אמריקאי אחד מבעלי הנסיון — „הן חיל-הצבא גילה במלחה"ע השניה שאין הופכים, בין לילה, נהגי מכוניות, לנהגי פרידות יעילים. הטיפול בבהמות-מטען, והפעלתן, הרי הוא מקצוע המחייב התמחות רבה — ואימון מוקדם ניכר“.

מכאן, אם לא „דיביזיות קלות“ כארגון-של-קבע — הרי לפחות יחידות מסייעות, קיימות בקביעות, שאפשר יהיה לצרפן אל גופי-צבא שעליהם הוטלו תפקידים בשיטחי הרים, ביצות וכדומה.

מלחמת קוריאה עוררה מחשבות ושיקולים בדבר יצירת „דיביזיות קלות“, שתהיינה מסוגלות יותר לפעולה „בלתי-מסורבלת“ בארצות הרריות ונעדרות רשת דרכים טובה. אין כל הכרח שהללו תהיינה „דיביזיות הרריות“ (הכרוכות באימון אלפיניסטי של אנשיהן); אולם, הכנה היא לגופי-צבא שציודם הכבד מועט יותר, שבמיוחד הותאם לכך שמשקלו ייקל, ונוחות-לטלטול — תרבה. זוהי אמנם גירסה אחת של דיביזיה „קלה“; אך, קיימת גם גירסה אחרת, ממונעת בשלמות — אבל, ספק אם מציאותה של קוריאה העלתה מגמה זו דוקא. יצוין, שבמלחה"ע השניה ניסה צבא אה"ב להקים דיביזיות קלות כנ"ל. אך, מארגנו הראשי של הצבא באותה תקופה, גנרל מק-ניר, סבר שדיביזיות מטיפוסים מיוחדים גורמות לבזבז כוח-האדם — וכי חסכוני ההסדר של דיביזיות-תקינות, השומטות את חלקיהן ה„כבדים“, שעה שבא הכרח בפעולות של „נוסח קל“.

בענין הפעלת „הדיביזיות הקלות“ על-פני שטחים קשי-מעבר במיוחד — נשמעו גם דעות, המשיגות על האפשרות של סיגול דיביזיות-רגלים „תקינה“ לתפקיד כזה ע"י ויתור פשוט על חלקיה הכבדים

איתור כלי-זין לפי צליליהם

מות. מיעוטם של החיילים-הטכנאים, שאומנו כראות לתפקידים אלה, הורגש עד כדי כך שהחלו מארגנים קורסים מיוחדים, בזה אחר זה, להכשרת אנשי המקצוע מסוג זה.

— לפי ההדים מחזית קוריאה נתגלה שם צורך באותה מלאכה המכונית: איתור וטיווח כלי-זין אויבים לפי צליליהם. ביחוד חיוני היה הדבר בשביל מחלקות-האש-הנגדיות (באמצעות מרגמות וכיו"ב), באותם הצבאות שבהם הן קיי-

אוריה, פרטית" של הצבא

ציון מענין באשר ל ציוד. — מטוס-העזר הצבאי הקטן „פאיפר-קאב“ (הוא ה„פרימוס“ הנודע!) בעל 65 כוחות-סוס, ששימש האמצעי היחידי לתצפית אר-טילרית וכיו"ב במלחמת העולם השניה — מחליפים אותו עתה ב„פאיפר-קאב“ חדש ומשופר בהרבה, בעל עצמה של 125 כוחות-סוס וסגולות טובות יותר של המראה ו„טיפוס-מהיר“ אל-על.

*

הכלל, ניכר בו בצבא ארה"ב מעין תהליך של התגבשות „חיל האויר של הצבא“ — המיוחד לחיל-הצבא, והנפרד לחלוטין מחיל-האויר בתור שכזה. מכנים אותו בשם: „אוריתו של חיל-הצבא“ (במק"ביל ל„אורית-הצי“). לפי-שעה מוגבל הדבר בשטח הקשר והתצפית. אך, כבר מנסרות באויר הצעות שונות בדבר מתן מטוסים לצבא לצורך סיוע-ישייר לגייסות בפעולות-קרב. ויש בכך, ללא-ספק, משום ביטוי לאי-שביעות-הרצון ממי-דת הסיוע הטאקטי-הישייר אשר זכו לה כמה מצב-אות-המערב (פרט, לצבא-הצי האמריקני, ה Marines, שהוא אמנם בעל „תעופה פרטית“ משלו).

הגייסות הלוחמים על-פני הקרקע מדגישים יותר ויותר את הצורך במטוס-עזר משלהם: והם אף מאמנים מקציניהם להיות „טייסי צבא“. מענין הוא, שאף קציני-מילואים רוכשים מקצוע זה (ואמנם, עובד-דים עתה קציני מילואים אלה קורסים של „תחזורת“, בני 30 יום, לאחר שרובם נגמלו היגמלות מוחלטת כמעט מסוגיות צבא וטיס מזה 5 שנים). אימון זה מתחלק כמעט שווה בשווה, ללימודים הנערכים על-פני הקרקע ולהתנסות-טיס טאקטית.

תוכנן קורס הדרכה מיוחד למפקדים (מפקדים של יחידות-ארטילרית-שדה, מפקדים של רגימנטי-רגלים וקציני-מטה) בענין „הפעלתה של אורית-הצבא“. — קורס זה נועד „להעניק להם התמצאות בעקרונות התעופה הקלה ובאורחות הפעלתם ושי-מושם של מטוסי חיל-הצבא“. הקורס מקיף את הטי-פוסים השכיחים של מטוסים והליקופטרים שבשרות חיל-הצבא, לרבות הטיפוסים המאותרים ביותר — ולאחר 7 „שעורים“ הוא מסתיים בפרק מ.ב.ח.

*

הכשרת קריאה לקצינים

להתאמן בה 319 קצינים. בשל עומס-הלימודים היה הכרח לבצע את ההתאמנות בקריאה, רובה ככולה, בשעת הפסקות הצהריים ולאחר שעות-הלימודים התקינות. הקצינים שהשתתפו באימון זה השיגו, בממוצע, שיפור של 38% במהירות הקריאה, 7% — ב„תפיסת החומר“.

ועוד פרט מענין מהישגי „מעבדת הקריאה המהי-רה“, — לא מכבר התחיל קצין-חניך אחד את הקורס שלו כשהוא קורא 480 מלה לרגע, וקולט ומעכל 90% מן הנקרא. כעבור 18 שעות קורס, הוא הגיע לידי קריאת 1590 מלה לדקה ועדיין שמר על הקליטה בת ה-90% שלו. אמנם, לא היה זה אל-נכון המקרה הממוצע דוקא...

עומס צורכי ההשכלה המקצועית, הרובץ על קצי-ניהם של צבאות חדישים — בצד הצורך להתפתחות כללית רחבה למדי — הביאו לידי חיפוש דרכים, כדי „להשיג את המרובה תוך זמן מועט“. מאמץ-הקריאה אופייני הוא לקציני צבאות המזרח והמערב כאחד.

בשנים האחרונות טיפח צבא ארה"ב קורסים מיוחדים ל„הכשרת-קריאה“, המלמדים כיצד לק-לוט בזריזות אך במדויק את אשר הנך קורא. והנה פרטים אופייניים מ„מעבדת-הקריאה“ של ביה"ס הארטילרי, לגבי קורסי-הקצינים-המתקדם לשנת 1951, שחניכיו הורשו להשתמש ב„מעבדה“ בדבר-שלי-רשות. מ-399 הקצינים שבמחזור, התנדבו